

Brian Wilson, el mite que no exerceix

El Primavera Sound veu el geni creatiu dels The Beach Boys desgranant el disc "Pet sounds" i d'altres èxits memorables del grup, en una actuació deslluïda

Brian Wilson en un moment de l'actuació al Primavera Sound 2016 | Primavera Sound

Brian Wilson (<http://www.brianwilson.com>) trepitja l'escenari Heineken. S'adreça al públic, sona lluny, com si l'eco gravités en girs concèntrics dins d'una closca de cargol i se sentís la remor del buit. No passa res, perquè tothom té ganes de la comunió i de mostrar l'agraïment que mereix. Però una enorme distància s'aixeca entre el músic, la banda i un públic que desitja bones vibracions, i aquest espai entre tots no és qüestió de metres quadrats. És el so, qui sap si el desig del propi Wilson, un geni que és davant de milers de persones en condicions limitades. Un dels moments més memorables del Primavera Sound (<https://www.primaverasound.com>) quedarà en un record d'allò que podria haver estat si les condicions fossin unes altres.

Els músics, abillats com si toquessin per fruïció del passatge d'un creuer, desgranen *Pet sounds* (https://ca.wikipedia.org/wiki/Pet_Sounds) (1966) de principi a final, amb ell com a *frontman*. El concert és la constatació d'un miracle artístic i, ara, a Barcelona, la demostració d'una voluntat ferida pel temps. *Wouldn't It Be Nice* és ideal per retardar uns minuts la idea que alguna cosa no és a lloc. Com diu el propi Wilson, si és "un disc amb grans lletres" i les cançons són part de la història del pop, per què *Don't Talk (Put Your Head On My Shoulder)* no emociona fins a esquinçar una part de cada persona? Per què no ens estremeix el retorn a casa de *Sloop John B*?

Poc després, *God Only Knows* provoca un petit moment de catarsi, només un respir mentre el públic mira d'entendre per què el so es dilueix en les partícules d'aire com si fos insubstancial.

Un cop acabat *Pet sounds*, Wilson i companyia encadenen èxit rere èxit, on no falten uns generosos *I get around*, *Help me Rhonda* o *Surfin' USA*. Però, amb l'esplanada del Fòrum plena a vessar, és fàcil fer un cop d'ull i adonar-se que sí, que hi ha molta gent, però que bona part ha desconnectat. Potser perquè The Beach Boys (<http://www.thebeachboys.com>), de fet, sempre van ser un meravellós grup d'estudi amb un directe volàtil.

O potser perquè Brian Wilson és un mite que exerceix de mite, sense la mirada dúctil dels mites. Potser perquè degustar tots els matisos de *Pet sounds* amb unes 50.000 persones de públic és impossible, i potser perquè la pregunta és "què són els Beach Boys sense els Beach Boys?". I la resposta és això, el que s'ha vist aquest dissabte al Parc del Fòrum mentre sonaven melodies inesborrables, flautes travesseres, ritmes caribenys i percussions *low-fi*. Mentre un artista genial s'asseia al piano amb una mirada inquietant.